

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

2 V. decuerit Christum cum offensione & scandalo Iudæorum docere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

Grg.

inde scandalum oritur, ipse sibi scandalum causa est, qui se-
cit quod argui debet, non ille qui arguit. Denique, nec cau-
rior sum in verbo, nec circumspicior in sensu illo qui ait,
Melius est ut scandalum oriatur, quam ut veritas relin-
quatur. Quanquam nescio quid prosit, si quod mundus
clamat, ego taceo, omniumq. passim verbis intellecto fa-
tore solus d. simulo pitem. & Gregor. lib. 7. epist. 1. quae
refertur in c. Paulus 2. q. 7. exponens illud. Senorem
ne increpaueris. Hec regula tunc seruanda est, cum culpa
senioris exemplo suo non trahit ad interitum corda iunio-
rum, ubi autem senior ad interitum iuuenibus exemplum
praebet, ibi districta increpatione ferendus est. Atque mul-
ta similia de hoc argumento facile reperiuntur tam
in dictis, quam in factis, & exemplis: tum Prophe-
tarum, cum Apostolorum, & aliorum Sanctorum
Patrum. Quanquam vero haec generalis doctrina
indubitata sit, eam tamen ad praxim reducere, cir-
cumstantias omnes prudenter perpendere, ut do-
ctor Euangelicus, neque in tacendo segnis, neque in
loquendo imprudens sit, valde est difficile, & ideo
& constanti animo, & maturo iudicio pollere necesse
est eum qui hoc munere fungitur.

Prudentia
Christi in
instruendis,
corripendis
que Iudaeis.

Ex hac vero regula optime colligitur, pruden-
tissime egisse Christum Dominum constanter do-
cendo, & corripiendo Iudaeos, etiam si multorum
offensionem, & scandalum inde oriturum esse praec-
siret. Hoc constat primo ex ipsius Christi authori-
tate, qui nihil potuit imprudenter, aut praeter cha-
ritatis ordinem operari: sed legimus ita fecisse, &
discipulis interdum ipsum monentibus quod Iu-
daeum scandalizarentur, respondisse. *Sinite illos: caci-
sum, & duces caecorum.* Secundo id patet ex re ipsa. Nam
doctrina Christi erat vniuerso mundo necessaria
maiorisque momenti erat, quod vel pauci illam re-
ciperent, qui erant futuri veluti semen disseminan-
dum, & multiplicandum in vniuerso orbe, quam
quod Iudaei offensionis, ac scandalum occasionem ac-
ciperent. Deinde Iudaeorum principes, Scribae, &
Pharisaei publice corrumpebant populum, eiusque
salutem impediabant: tum prauis moribus: tum er-
ram resistendo veritati, & doctrinae Christi, quae
sufficiens illis proponebatur, reprehendendo, &
ideo non obstante qualibet eorum offensione, pu-
blice a Christo obiurgandi fuerunt. Denique quam-
uis ex doctrina, & reprehensione Christi Iudaei sum-
pturi erant occasionem occidendi ipsum, quod gra-
uius peccatum fuit, quam cetera omnia, quae antea
ipsi commiserant, tamen hoc eorum malo bene u-
sus erat Deus ad maximum bonum, qualis est re-
demptio, & totius mundi salus. Non ergo debuit
Christus doctrinam suam celare, ne illud malum
fieret, sed potius debuit, neque a docendo, neque
increpando desistere, ne tantum bonum impedire-
tur.

Responsio ad
argumenta
in oppositum

Rationes autem dubitandi in initio posita so-
lum procedunt in illis casibus, quando ex doctrina,
aut reprehensione, vel priuata, vel publica nullum
speratur commodum, sed solum detrimentum. Vel
certe quando tantum est malum, quod timetur,
tamque exiguum bonum, quod speratur, ut hoc
potius praetermitti debere, quam illud permitti,
prudenter iudicetur. Sapientia enim huiusmodi casus
morales euenire possunt cumque haec res, neque
intrinsece mala sit, neque necessario bona, sed iux-
ta diuersas circumstantias interdum vnum expe-
diat, interdum aliud, ideo Scriptura, & sancti nunc
vno modo loquuntur, nunc alio, ubique tamen i-
dem intendunt, nimirum ut id semper fiat,
quod ordini charitatis magis fuerit
consentaneum.

*

*

*

Haec quaestio necessaria est, ut intelligatur, qua
etate Christus mortuus est, & ideo diligenter
est hoc loco discutienda. Prima ergo sententia est
quorundam Patrum, qui solum vnum annum Chri-
sti praedicationi adscribunt. Ita dicit Clemens A-
lexand. libr. 1. Strom. non longe a fine, afferens illud,
Isai. 61. Spiritus Domini super me, eo quod vixit me Do-
minus, & infra, *Ut predicarem annum placabilem Domi-
no, & in hanc sententiam merito citari possunt La-
tinius, Iulius Africanus, & alij, qui asserunt, Chri-
stum trigesimo aetatis anno obiisse, quos infra suo
loco referemus.* Tribui etiam solet haec opinio Ter-
tulliano, qui libro cont. Iudaeos, capit. 8. dicit. Chri-
stum mortuum esse anno 15. Imperij Tiberij. Sed hic
author potius videtur errasse ponens initium praedi-
cationis Christi anno 12. Tiberij, ut supra ex libr.
cont. Marcion. annotauimus.

Clem. Alex.
Isaia 61.

Lañan.
Iul. Afr.
Tertul.

Secunda sententia est, Christum Dominum duo-
bus annis praedicasse. Haec videtur fuisse sententia
Apollinaris Laodicensis apud Hier. Dan. 9. & eam se-
quitur Cyrill. Alexandr. in 29. capit. Isaia in princi-
pio.

Apol.
Hieronym.
Cyril.

Tertia sententia & communis est Christum praedi-
casse tribus annis, & nonnullis mensibus, cuius
authores postea referam.

Quarta sententia esse potest, posuisse in praedi-
catione super quatuor annos, menses quoque aliquot.
Ut autem de his tribus sententijs vltimis seramus
iudicium (prima enim in omni sensu est improba-
bilis) est animaduertendum, initium praedicationis
Christi posse computari vel a baptismo, vel a mira-
culo nuptiarum. Quae differentia in nostra senten-
tia multum ad praesentem quaestionem refert. Exi-
stimus enim annum integrum inter illa duo
mysteria intercessisse: qui vero hoc negant, tantum-
que aliquod menses intercessisse asserunt, nihil re-
ferre putant, quod a baptismo, vel nuptijs praedi-
cationis sumatur exordium.

Primo igitur certum existimo a miraculo nu-
ptiarum posuisse in praedicatione Christum ut mi-
nimum duos annos, & aliquot menses aut dies, in
quo fere omnes sancti Patres conveniunt, idque ex
discursu Euangelij Ioannis manifeste colligunt. Na
capite 2. statim post miraculum nuptiarum com-
memorat vnum pascha, quod Christus Ierosoly-
mis celebravit, deinde c. 6. aliud memorat, quod si-
ne vlla dubitatione est distinctum a superiori (ut a-
perte constat ex historia illorum capitum) atque ita
numeratur vnus annus, qui ut minimum inter illa
Paschata interpositus est. Rursus cap. 11. & 13. men-
tionem facit alterius paschatis, in quo Christus in-
terfectus est, quod esse distinctum a reliquis eodem
modo ex eadem historia constat, ergo necesse est,
ut praedicationis Christi durauerit saltem duobus an-
nis, quia tria paschata non possunt minori tempore
numerari. Quibus insuper addendum est tempus
illud, quod a miraculo nuptiarum vsque ad proxi-
mum pascha fluxit, quod iuxta sententiam supra a
nobis approbatam fuit a 6. die Ianuarij vsque ad fi-
nem Martij. Ex eadem sententia sequitur, si nu-
meremus annos praedicationis Christi a baptis-
mo, non posse a nobis pauciores, quam tres numera-
ri, & hinc etiam euidenter confutatur prima senten-
tia. Quia siue initium praedicationis sumatur a ba-
ptismo, siue a miraculo nuptiarum, non potest praedi-
cationis tempus vno anno coartari. Alia vero
tres sententiae omnes habent aliquid probabilitatis,
vel statuendo diuersum praedicationis initium, vel
iuxta diuersas sententias probabiles circa annum,
qui a baptismo ad nuptias vsque fluxit, diuersimode
sentiendo.

Ioan. 2. & 1.

Ioan. 11. & 13

Iam